

* ПРИКАЗКИ ОТ ЦЯЛ СВЯТ *

ВИЛХЕЛМ ХАУФ

Лабакан шивачът

ИЛЮСТРАЦИИ
КРЕМОНИНИ

15

ВИЛХЕЛМ ХАУФ

ЛАБАКАН ШИВАЧЪТ

Превод: Лидия Германова

chitanka.info

Преди много години В Александрия калфата Лабакан учеше шивашкия занаят при един сръчен и уважаван майстор. Лабакан си

служеше добре с иглата. Той шиеше докато иглата почервене и конецът задими. Затова му беше много криво, като казваха, че е мързелив, макар майсторът да му даваше най-много работа.

Когато Лабакан потънеше в размишления, а това се случваше често, той гледаше пред себе си унесено и лицето му придобиваше особен израз. Тогава майсторът и другите калфи казваха:

— Лабакан пак се прави на благородник!

В петък, след молитвите, когато хората се връщаха спокойно на работа, Лабакан излизаше от джамията, облечен в нови дрехи, които си бе ушил с цената на много лишения. Вървеше бавно и със самочувствие по улиците и площадите и когато някои от приятелите му казваха:

— Да бъде мирен и спокоен деня ти! — или пък: — Как вървят работите ти, приятелю Лабакан? — той правеше любезен жест с ръка и поклащаше важно глава.

Когато майсторът му казваше на шега: „Ти си роден за принц“, той се развеселяваше и отвръщаше:

— И вие ли го забелязахте? — или пък: — И аз мисля така!

Майсторът не кореше Лабакан за тази му самонадеяност, защото във всичко останало той беше добър младеж и сръчен работник.

Един ден Селим, братът на султана, минаваше през Александрия и изпрати в шивачницата една разкошна дреха за поправка. Майсторът я повери на Лабакан, защото знаеше, че той най-добре ще се справи с работата.

Когато вечерта майсторът и останалите калфи и чираци си отидоха, едно непреодолимо желание тласна Лабакан да се върне в шивачницата, където беше закачена дрехата на принца.

Младежът постоя замислен пред нея, като се любуваше на блясъка на везмото и преливащите цветове на кадифето и коприната. Не можеше да устои на изкушението да премери великолепната дреха. Развълнуван я облече и тя му прилегна точно, като че беше шита за него.

„Не съм ли и аз принц като другия?“ — се запита той. „Не каза ли и майсторът, че съм роден за принц?“

Като облече дрехата младежът изглежда придоби и самочувствието на принц: въобрази си, че е син на могъщ владетел и реши да обиколи света и да напусне това място, където хората бяха толкова глупави, че не можеха да разпознаят неговото вродено величие,

скрито под обвивката на човек от простолудието. Великолепната премяна сякаш му беше изпратена от добра вълшебница и той не можеше да пренебрегне този чудесен дар.

Лабакан сложи в джоба си малкото спестени пари и покровителстван от нощта излезе през портите на Александрия.

* * *

Новият принц предизвикваше удивление навсякъде, тъй като великолепната му дреха, гордата му осанка и поведението му на благородник никак не можеха да се свържат с това, че пътуваше пешком. Щом го запитваха защо е без кон и няма придружители, добиваше загадъчен израз и премълчаваше, като даваше да се разбере, че за това има причини.

Лабакан си даде сметка, че ако върви пеша, облечен така разкошно, ще стане за смях и за малко от парите си купи един стар кон. Беше много доволен, че конят се случи кротък и не му създаваше главоболия, защото той не беше добър ездач.

Един ден както си яздеше спокойно Мурва (така беше нарекъл коня си) го настигна конник, който го помоли да пътуват заедно, та като си приказват пътят да им се стори по-къс и лек.

Конникът беше весел младеж, красавец и приятен събеседник. Той веднага подхвана разговор с Лабакан и му каза, че се нарича Омар и че е внук на Елфи бей, покойният паша на Кайро. Разказа му още, че пътува, за да изпълни едно поръчение, което е получил от вуйчо си, когато бил на смъртно легло.

Лабакан не беше толкова искрен. Даде само да се разбере, че е от добро потекло и пътува за удоволствие.

Младите хора се харесаха взаимно и продължиха пътя си заедно. След два дни Лабакан попита своя приятел Омар, какво е поръчението, което трябва да изпълни и за свое най-голямо учудване научи следното:

Елфи бей — пашата на Кайро, отгледал Омар от малък и той не познавал своите родители. Когато Елфи бей бил нападат от неприятелите си и след три битки трябвало да се оттегли смъртно ранен, разкрил на своя възпитаник, че не е негов внук, а син на един могъщ цар, който от страх от някакви предсказания отделил принца от

двора като се закле да го приеме отново, след като навърши 22 години. Елфи бей не разкрил името на баща му, а само му заръчал да се яви на четвъртия ден от Рамадана (тогава Омар навършвал 22 години) при прочутата колона на Ел-Серуджах, на четири дни път от Александрия; там да даде на хората, които трябвало да го очакват, един кинжал, даден му от Елфи бей, да каже:

— Аз съм този, когото търсите!
Ако получи отговор:

— Да бъде благословен Пророкът, който те е запазил! — трябва да ги последва, защото те ще го заведат при баща му.

Шивашкият калфа беше много изненадан от това разкритие. От този момент започна да гледа със завист принц Омар, който беше не само възпитаник и любим внук на могъщия паша, но и галеник на съдбата, отредила му и величието на царски син; докато на него — Лабакан, макар и надарен с всички качества на принц, му беше предопределила най-обикновен произход и скромен живот.

Лабакан непрекъснато сравняваше себе си с принца. Трябваше да признае, че младежът беше изключително красив, с хубави, живи очи, с правилен нос. Поведението му беше смело и в същото време вежливо и изтънчено... Но каквито и качества да откриеше в своя приятел, Лабакан смяташе, че той ги има в не по-малка степен и ако беше на мястото на принц Омар царят-баща щеше да бъде още по-щастлив. Подобни размисли смущаваха Лабакан през целия ден докато пътуваха. Вечерта заспа в плен на тези мисли. Сутринта, когато се събуди и погледът му падна върху Омар, който спеше до него и може би сънуваше щастливи сънища, у Лабакан се породиха желанието с хитрост или сила да придобие онова, което съдбата беше му отказала.

Кинжалът, знакът, по който щяха да разпознаят принца, беше втъкнат в пояса на спящия; Лабакан го измъкна внимателно, взе го и после оседла коня на Омар, който беше по-бърз от неговия, и докато принцът се събуди и види, че всичките му надежди са ограбени, Лабакан щеше да има доста километри преднина.

Беше първия ден от месеца Рамадан и следователно имаше четири дни, за да пристигне при колоната на Ел-Серуджах, която беше много прочута.

Местността, в която се намираще колоната беше най-много на два дни път, но Лабакан бързаше, защото се страхуваше, че истинският принц може да го настигне.

Накрая на втория ден той съзря колоната на Ел-Серуджах. Тя беше разположена на малък хълм, посреди обширна равнина и можеше да се забележи отдалече. Сърцето на Лабакан заби силно, защото през двата дни бе мислил много за ролята, която трябваше да изиграе. Гузната му съвест го правеше малко несигурен, но мисълта, че е роден да бъде принц надмогна всякакво съмнение и го тласна спокоен към целта.

Колоната се намираше в безлюдна пустинна местност и новият принц щеше да изпадне в беда, ако не беше се запасил с необходимите провизии. Той се настани под палмите и се остави на съдбата си.

По пладне на следващия ден Лабакан видя, че се приближава голям керван от коне и камили. Керванът се спря в подножието на хълма. Издигнаха се великолепни шатри, достойни за един паша или шейх. Лабакан разбра, че тези хора бяха дошли чак до тук заради него и му се щеше веднага да се покаже на своя баща и повелител, но превъзможна желанието си да се представи вместо принца, защото според уговорката на следващия ден неговите най-горещи желания щяха да се изпълнят.

Сутрешното слънце събуди щастливия шивач: приближаваше най-важният момент на живота му, моментът, който трябваше да го издигне от обикновен човек до царски син. Докато оседлаваше коня си, за да се яви на срещата, той си мислеше за незаконността на постъпката си и за мъката на истинския принц, излъган в надеждите си, но жребият беше хвърлен; егоизмът му подсказваше, че е достатъчно внушителен и достоен във всичко, за да се представи за син на могъщия цар. Ободрен от тези мисли Лабакан скочи на коня и го пришпори. За по-малко от четвърт час стигна до подножието на хълма, скочи от коня си и го завърза за един храст. Стискайки здраво кинжала на принц Омар, той се изкачи на хълма.

При колоната бяха застанали шест души, заобиколили един старец с царствена осанка: великолепият му кафтан от златоткан плат беше опасан с бял кашмирен пояс; тюрбанът на стареца беше бял и по него блестяха скъпоценни камъни. Не само облеклото, но и държанието му показваха, че е благороден и богат човек.

Лабакан се приближи до него, поклони се дълбоко и като показа кинжала каза:

— Аз съм този, когото търсите!

— Да бъде благословен Пророкът, който те запази! — отговори старецът, задавен от щастливи сълзи. — Прегърни най-последно твоя баща, скъпи синко Омар!

Шивачът беше много развълнуван от тези тържествени и трогателни думи и обзет от смесени чувства на радост и срам падна в ръцете на стария цар.

Лабакан можа само за миг да се наслаждава на новото си положение. Когато вдигна поглед видя един конник, който се приближаваше към хълма. Конникът и конят изглеждаха странно. От каприз или от умора конят сякаш не искаше да помръдне от мястото си, а конникът се опитваше да го накара да продължи. Напредваха бавно, нито ходом, нито тръст и то само защото конникът с ръце и крака подтикваше коня да върви по-бързо.

Много скоро Лабакан позна своя кон Мурва и истинския принц Омар, но лошият дух на лъжата вече се беше загнездил в него и той реши да отстои правата си, каквото и да се случи.

Конникът вече даваше знаци от далече и въпреки съпротивата на коня скоро достигна подножието на хълма. Скочи от коня и се заизкачва

нагоре.

— Спрете — извика той, — които и да сте! Не се оставяйте да ви излъже най-измамният от измамниците! Казвам се Омар и никой смъртен не може да си присвоява името ми!

При този развой на събитията върху лицата на присъстващите се изписа дълбоко удивление. Старецът гледаше ту единия, ту другия младеж с въпросителен израз на лицето си.

Лабакан със спокойствие, постигнато с много труд, каза:

— Господарю и татко, не се оставяйте да ви излъжат! Доколкото знам, той е един побъркан шивашки калфа от Александрия на име Лабакан и не заслужава нищо повече от нашето съчувствие!

Тези думи накараха принца да побеснее. Той беше готов да се нахвърли върху Лабакан, но присъстващите се намесиха и го спряха. Султанът каза:

— Този човек наистина е луд, сине. Да го вържем и да го качим на една камила, може би като се приберем в двореца ще успеем да му помогнем.

Яростта на принца се беше успокоила. Плачейки горко, той рече на султана:

— Сърцето ми подсказва, че вие сте баща ми! В името на майка ми, ви заклевам, изслушайте ме!

— Уви, Аллах ни гледа! — възкликна владетелят. — Започва да бълнува отново. Не мога да разбера как на един човек могат да му дойдат такива луди мисли.

Облегнат на ръката на Лабакан султанът, придружен от останалите, заслиза от хълма. Двамата се качиха на коне, покрити с богати наметала, и препуснаха начело на кервана. Нещастният Омар беше вързан за гърба на една камила. Двама конници бяха непрестанно наоколо и следяха всяко негово движение.

Благородният старец беше Сауд, султанът на Вахабити. Беше живял дълго, без да има деца, докато най-сетне се роди желаният син, но астролозите, до които се беше допитал за съдбата на детето, му бяха разкрили, че до 22-годишната си възраст ще има опасност да бъде отстранен от неприятел. За да го предпази от тази беда султанът го поверил на стария си приятел Елфи бей и се заклел да не го вижда цели 22 години.

Всичко това султанът разказа на своя бъдещ наследник, изразявайки задоволството си от неговото достойно поведение.

* * *

Новината за пристигането на принца се беше разпространила бързо по градове и села. Когато стигнаха земите на султана, те бяха посрещнати от радостните възгласи на поданиците. По улиците бяха издигнати арки от цветя и клони. Блестящи цветни килими украсяваха къщите, а народът възхваляваше пророка, който им беше изпратил такъв хубав принц.

Всичко това изпълни с радост сърцето на шивача. Толкова по-нещастен се чувстваше Омар, който — все още вързан — следваше кервана мълчалив и отчаян.

Никой не се интересуваше от него. Ако някой запиташе кой ли е този завързан младеж, до ушите на принца достигаше обяснението, че е един луд шивач.

В престолния град всичко беше още по-пищно за посрещането на принца. Султанката, царицата-майка, беше с целия двор в най-красивата зала на двореца. Подът на тази зала бе покрит с огромен мек килим, стените бяха украсени с драперии от небесносиня коприна.

Вече беше тъмно, когато керванът пристигна. В залата горяха множество блестящи и разноцветни лампи и беше светло като ден. Най-светлите от тях украсяваха дъното на залата, където беше тронът на царицата. Той се издигаше на четири стъпала и беше от чисто злато, инкрустирано с аметисти. Четири от най-знатните емири държаха балдахин от червена коприна над главата на султанката, а шейхът на Медина й вееше с голямо ветрило от паунови пера.

Така султанката очакваше своя син. И тя не беше го виждала от рождението му, но толкова често й се бе явявал на сън, че можеше да го различи между десетки хиляди младежи.

Ето накрая се чу гълчавата от приближаването на кервана. Звук на тръби и барабани се сливаше с възгласите на радост и ликуване на множеството. Накрая копитата на конете отекнаха по настилката на двора, стъпките на султана и неговата свита приближаваха. Вратите на залата се отвориха и султанът се отпрати бързо към трона, като държеше за ръка сина си. Присъстващите благородници и царедворци се кланяха и приветстваха почтително новодошлите.

— Водя ти — каза султанът на съпругата си — онзи, когото така дълго очаквахме.

Но султанката възкликна:

— Този не е моят син! Това не са чертите и образът, който Пророкът ми показваше насън!

Точно султанът искаше да покаже, че съпругата му греши, когато вратата се отвори и принц Омар нахълта, последван от пазачите, от които се беше освободил със сила. Хвърли се в подножието на трона и извика:

— Искам да умра тука! Убий ме, татко! Не мога повече да понасям този срам!

Всички се стреснаха от тези думи и пазачите бяха готови да го хванат и оковат отново, когато султанката, която стоеше онемяла от изненада се изправи и извика:

— Спрете! Този и никой друг е нашия син! Сърцето ми подсказва, че това е той, макар очите ми никога да не са го виждали!

Пазачите се стъписаха, но султанът задъхан от гняв им заповяда да вържат лудия самозванец.

— Аз съм, който решава! — отсече султанът с твърд глас. — Тук не се решава по сънищата на жените, а по знаците, които не лъжат. Това е моят син! — и показа Лабакан — Защото той ми донесе кинжала, знакът за опознаване на моя приятел Елфи бей.

— Открадна ми го! — извика Омар. — Възползва се от сляпото ми доверие, за да ме предаде!

Султанът не искаше и да чуе сина си, защото не беше свикнал да отстъпва от думата си. Нареди насила да изведат нещастния Омар от залата и заедно с Лабакан се оттегли в покоите си. Беше разгневен на султанката, с която бяха живели много години в мир и разбирателство.

Султанката беше наскърбена от случилото се и съвсем сигурна, че един самозванец беше обсебил сърцето на султана, защото много сънища и бяха показали, че истинският ѝ син е изгоненият нещастник.

* * *

Когато мъката ѝ се поуталожи, започна да мисли как да разсее заблудата на съпруга си. Това щеше да бъде много трудно. Онзи, обявилият се за техен син, представилият кинжала, сигурно беше разказал много от живота на Омар, без да се издаде, че го е научил от самия принц.

Султанката извика при себе си хората, придружили султана до колоната на Ел-Серуджах и ги накара да ѝ разкажат подробно какво се бе случило. След това се посъветва с най-верните си слуги, но никой от съветите не беше подходящ. Накрая заговори Малекхсалах, стара и мъдра черкезка.

— Ако съм разбрала добре, уважаема господарке, момъкът, който е представил кинжала, е нарекъл Лабакан онзи, когото считате за ваш син, и че той е един беден побъркан шивач.

— Така е — потвърди султанката, — и какво искаш да ми кажеш с това?

— Как мислите — продължи черкезката, — ако измамникът си е присвоил името на вашия син, знам едно превъзходно средство да го разобличим, но ще го кажа само на вас.

Султанката приближи ухо до Малекхсалах и чу съвет, който напълно одобри. Без да чака повече, тя отиде при султана.

Султанката беше мъдра жена. Тя познаваше слабите страни на съпруга си и знаеше как да се възползва от това. Престори се на разкаяна, помоли го за прошка и каза, че ще признае своя син, но го моли да ѝ позволи да постави едно условие.

Султанът се беше успокоил и прие. Тогава султанката каза:

— Искам да поставя на изпитание сръчността на двамата младежи. Няма да искам да покажат майсторството си при ездата, дуела, хвърлянето на копие — това е нещо, което всеки трябва да го знае, нали? Ще им поставя задача, която изисква повече сръчност... Всеки трябва да ушие по един кафтан и по един чифт шалвари. Тогава ще видим кой ще се справи по-добре.

Султанът се засмя и каза:

— Измислила си нещо много умно. Синът ми трябва да се състезава с един луд шивач, за да се види кой по-добре ще ушие кафтан! Не, няма да стане!

Султанката обаче отбеляза, че той приел предварително условието и не трябва да се отказва от думата си. Султанът наистина държеше на думата си, но не пропусна да каже, че дори шивачът да направи по-красив кафтан няма да го признае за свой син.

Султанът отиде при сина си и го помоли да уважи условието на майка си, която не иска нищо друго, освен да види един кафтан ушит от самия него.

Лабакан вътрешно ликуваше: „Ако иска само това — помисли си — султанката ще бъде доволна от мен“.

Приготвиха две стаи — едната за шивача, другата за принца. Всеки от тях получи парче плат, игла, конци и ножици. Трябваше да покажат на какво са способни.

Султанът беше много любопитен да види що за кафтан щеше да направи синът му. Султанката пък нямаше търпение да разбере дали ще успее хитрият ѝ план.

Младежите имаха на разположение два дни, за да завършат работата си. На третия ден султанът повика съпругата си и нареди да

доведаат двамата младежи.

Лабакан влезе тържествуващ в тронната зала и простря своя кафтан пред удивените очи на султана:

— Ето, уважаеми татко и майко. Не е ли това най-хубавият кафтан, който сте виждали? Сигурен съм, че и най-сръчният дворецов шивач не би могъл да ме надмине!

Султанката се усмихна доволна и се обърна към Омар:

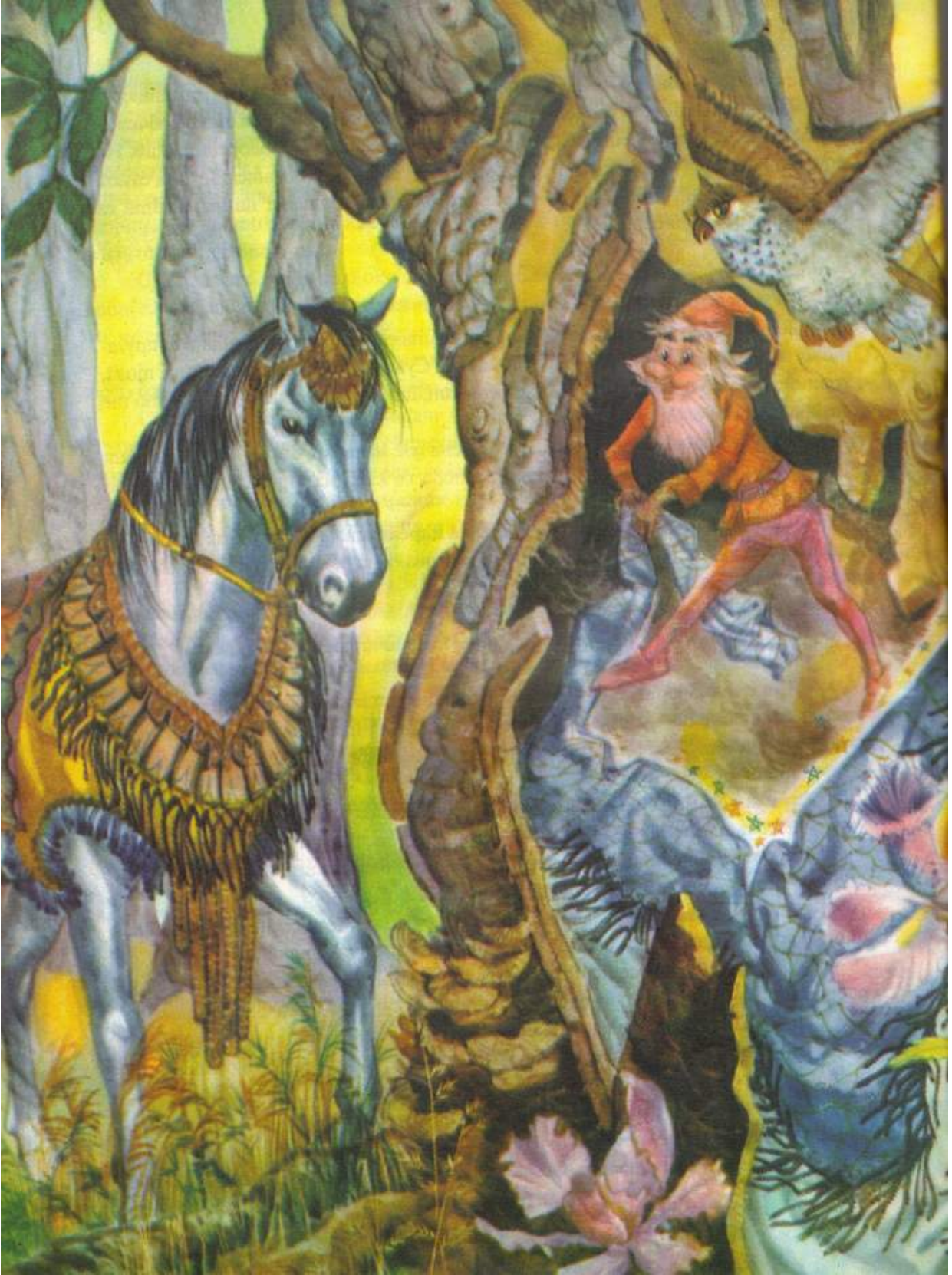
— А ти какво си направил?

Възмутен Омар захвърли на земята ножицата и плата:

— Учили са ме да яздя коне, да размахвам сабя, копието ми улучва целта на 60 стъпки. Шиваческото изкуство не познавам, би било недостойно един възпитаник на Елфи бей — господарят на Кайро, да е майстор на иглата.

— О, сине мой, ти си истинският! — възкликна султанката. — Ела да те прегърна и да те нарека мой син!... Простете ми съпруже и господарю мой, загдето използвах хитрина, за да ви докажа кой е истинският ни наследник.

Ето, сега виждате кой е принцът и кой шивачът! Наистина прекрасен е кафтанът, който е ушил вашият син... но трябва да го попитаме при кой шивач е изучил изкуството си.

Султанът седеше дълбоко замислен и поглеждаше с недоверие ту съпругата си, ту шивача. Лабакан се опитваше да се пребори със смущението и гнева си, че се е оставил да бъде така глупаво надхитрен.

— Това изпитание не е достатъчно! — каза султанът. — За щастие аз знам едно сигурно средство, за да разбера дали съм измамен или не.

Султанът нареди да докарат най-бързия му кон, метна се на него и препусна към близката гора. Насред гората имаше поляна, заобиколена от могъщи кедри. Там според легендата живееше добрата вълшебница Адолзайда. Със съветите си тя често помагаше на владетелите на Вахабити.

Когато султанът стигна полянката, слезе от коня, завърза го на едно дърво и извика:

— Ако е истина, че ти си давала полезни съвети на моите деди в часове на нещастие, не отхвърляй молбата на техния наследник и се намеси там, където човешкият разум не може да проникне!

Още не изрекъл последните си думи, зад един от кедрите се появи жена, облечена прекрасно.

— Аз знам защо идваш при мен, султан Сауд! Твоето желание е благородно и аз ще ти помогна. Вземи тези две ковчежета и накарай двамата младежи, които се представят за твои синове, да си изберат по едно от тях. Сигурна съм, че истинският ти син ще избере онова, което трябва.

Като изрече тези думи вълшебницата му подаде двете ковчезета, украсени богато със злато и перли. Върху капаците им, които султанът напразно се опитваше да отвори, имаше надписи от инкрустирани дребни диаманти.

По пътя за вкъщи владетелят се чудеше какво ли може да има в ковчезетата. Онова, което беше написано на капаците им, не му говореше нищо. На едното пишеше „чест и слава“, а на другото „щастие и богатство“. За самия султан изборът би бил труден, защото благата изписани на надписите са еднакво привлекателни.

* * *

Веднага след като стигна в двореца султанът нареди да извикат съпругата му и предаде думите на вълшебницата. Султанката се надяваше, че този, който сърцето ѝ подсказваше да е неин син, ще избере ковчезето, което ще разкрие царствения му произход.

Пред султанския трон бяха поставени две масички, върху които самият султан сложи двете ковчезета. След това се качи на трона и заповяда на робите да отворят вратите.

Блестяща тълга от паши и емири на царствата, които султанът беше поканил за случая, влезе в залата. Всички седнаха на великолепни възглавници, разположени покрай стените.

Султанът даде знак да влезе Лабакан.

С горда походка той прекоси залата, коленичи пред трона и каза:

— Какво ще заповяда моя господар и баща?

— Сине мой, някои се съмняват в истинността на твоите претенции да носиш достойното ми име — отговори султанът и стана. — Една от тези раклички ще потвърди истинския ти произход, избирай! Не се съмнявам, че изборът ти ще бъде правилен!

Лабакан се изправи, дълго гледа ковчезетата и накрая каза:

— Уважаеми татко, какво може да бъде по-високо от щастieto да бъда твой син и по-благородно от богатството на твоето благоволение? Избирам ковчезето, на което пише „щастие и богатство“.

— Ще узнаем по-късно дали изборът ти е добър. Сега седни на възглавницата до пашата на Медина — каза султанът, и даде знак на робите.

Въведоха Омар. Лицето му беше мрачно, а погледът му толкова тъжен, че предизвика съчувствието на присъстващите. Той падна на колена пред султана и попита какво трябва да направи.

Султанът му посочи ковчежетата и му каза да избира. Омар стана и се приближи до масичките. Прочете внимателно надписите и каза:

— Последните дни ме научиха колко несигурно е щастието и колко преходно е богатството. Показаха ми, че в сърцето на храбреца има неразруσιμο благо — честта, че светлата звезда на честта не преминава с щастието. Избирам „Чест и слава“! За това съм готов и от корона да се откажа!

Омар сложи ръка върху избраното ковчеже. Султанът нареди да стои така и направи знак на Лабакан да се доближи и той до своята масичка и да постави ръка на ковчежето. Заповяда да донесат съд с вода от свещения фонтан Земзем от Мека. Изми ръцете си за молитва, обърна се на изток, коленичи и започна да се моли:

— Боже на моите деди, ти, който поддържаше чист и неопетнен за хилядолетия нашия род, не позволявай на един недостоен да посрами името на Абасидите! Подкрепи истинския ми син в този час на изпитание!

Като каза молитвата си султанът стана и се качи на трона. Присъстващите чакаха с напрежение развързката. В залата цареше гробна тишина. Които седяха по-настрани, протягаха шии да наблюдават по-добре какво ще се случи.

Накрая султанът нареди:

— Отворете ковчежетата!

Капаците, които преди това никой не можеше да отвори се разкриха от само себе си.

В ковчежето на Омар върху възглавничка от пурпурно кадифе имаше малка златна корона и скиптър. В ковчежето на Лабакан имаше голяма игла и малко конец...

Султанът каза на двамата младежи да донесат ковчежетата. Взе малкаша корона в ръка и о, чудо, тя започна да расте докато стана голяма! Постави я на главата на Омар, които беше коленичил пред него, целуна го по челото и го накара да седне от дясната му страна.

След това султанът се обърна към Лабакан:

— Има една стара поговорка — „всеки със своя занаят“. Изглежда, че ти трябва да си останеш с иглата. Ти не заслужаваш моята милост, но заради молбата на едно същество, на което не мога да откажа нищо, ти дарявам живота. Бързай, нещастнико, да напуснеш царството ми!

Засрамен и унизен бедният шивашки калфа не можеше да каже нищо. Коленичи пред принца и със сълзи на очи промълви:

— Можете ли да ми простите, принце?

— „Вярност към приятеля, великодушие към неприятеля“ — това е гордостта на Абасидите — отговори принца и стана. — Иди си с мир!

— Така може да постъпи само истинският ми син! — възкликна развълнуван старият султан и притисна Омар до гърдите си.

Емирите и пашите и всички други големци на царството станаха и започнаха да викат: „Здраве и слава на царския син!“

Сред общата глъчка Лабакан се измъкна тихо от залата с ковчезето под ръка. Бързо оседла коня Мурва и пое към Александрия. Краткият му живот на принц му се струваше сега като сън и само прекрасното ковчеже, украсено с перли и диаманти му напомняше, че наистина го е преживял.

* * *

Когато след дългото пътешествие Лабакан стигна в Александрия, отиде в къщата на майстора, слезе от коня и влезе в работилницата. Отначало майсторът не можа да го познае и го посрещна с поклон. Запита го какво го води при него и с какво може да му бъде полезен. Лабакан мълчеше и не смееше да продума и това накара майсторът да се вгледа по-добре в госта.

Позна го и извика останалите калфи и чираци и им каза кой е дошъл. Всички се нахвърлиха върху бедния младеж, който не очакваше такова посрещане. Удряха го кой с каквото свари — кой с ютията, кой с метъра, кой с юмруци, докато го простряха на куп стари дрехи.

Докато Лабакан лежеше пребит, майсторът започна да му се кара, че е откраднал дрехата на принц Селим... Напразно Лабакан го уверяваше, че се е завърнал точно за това, да върне дрехата. Напразно бедният калфа предлагаше да плати дрехата по-скъпо отколкото струваше. Майсторът и неговите хора още по-настървено го набиха и го изхвърлиха през вратата.

Тъжен и окаян Лабакан се качи на коня си и отиде в близкия хан, където най-после можеше да си почине на спокойствие. Той потъна в размисъл за мъките, които човек преживява на тази земя, за преходността на всички светски блага. Заспа с мисълта вече да спре да се големее и да стане почитан гражданин.

Следващия ден Лабакан не съжаляваше за своето решение, защото тежката ръка на майстора и помощниците му бяха избили от главата желанието да се прави на принц.

Лабакан продаде ковчежето на един бижутер за много пари, купи си къща и подреди работилница. Когато всичко беше готово постави надпис с големи букви „Лабакан — шивач“. Седна удобно и започна да си кърпи елека, разкъсан от боя на майстора и помощниците му. Използваше иглата и конеца от ковчежето на феята.

Както се беше задълбочил в шиенето, някакъв съсед го извика и Лабакан остави иглата, забодена в елека, и излезе. Когато се завърна не можеше да повярва на очите си. Иглата продължаваше да шие сама и правеше такива дребни и точни бодове, че самият Лабакан не беше шил така и при най-усърдната си работа.

И най-дребният дар на една доброжелателна вълшебница може да е полезен и да има голяма стойност. И още едно достойнство имаше този неоценим дар — докато иглата шиеше, конецът не свършваше.

Лабакан привлече много клиенти с добрата си работа и скоро стана най-прочутият шивач в цялата област. Кроеше, правеше първия бод с иглата, а сетне тя продължаваше сама, докато дрехата станеше готова.

Повечето граждани и хората от близката околност на града шиеха дрехите си при Лабакан, защото той работеше добре и не взимаше скъпо. Никой обаче не можеше да разбере, защо работи без помощници и само при затворени врати. Така се потвърди надписа на ковчежето, който обещаваще щастие и богатство. И наистина щастieto и богатството съпътстваха повече или по-малко всяка стъпка на шивача. Когато лъжливият принц, сегашният майстор Лабакан, чуеше да се говори за младия султан Омар колко е прочут, каква гордост е за народа си и каква заплаха за неприятеля, той си мислеше „Добре, че си останах шивач. Честта и славата са нещо много опасно!“

Така живя Лабакан, доволен от себе си и почитан от съгражданите си. И ако иглата междувременно не е загубила магическата си сила, шивачът още шие с безкрайния конец на благородната вълшебница Адолзаида.

Издание:

Вилхелм Хауф. Лабакан шивачът
ИК „Абагар-МК’90“, София, 1992

Илюстрации: Кремонини

ISBN: 954-8004-15-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.